

Nem túske, gerenda

Gergely Gábor Virányi Zsolt mikrofonja előtt*

A kudarcokból tanulni kell, valamint nem az a fontos, hogy egy gyerekből élsportoló vagy világbajnok legyen, mondja mai vendégünk, aki azt is vallja, hogy mindenkit meg lehet, és meg is kell mozdítani. Gergely Gábor asztaliteniszező a mostani főszereplő, aki tagja volt az 1979-ben világbajnokságot nyert magyar férfi asztaliteniszező-válogatottnak.

Sportpályafutását labdarúgóként kezdte. A válogatottban méltó társa volt Klampár Tibornak és Jónyer Istvánnak, majd 1975-ben világbajnok lett párosban Jónyerrel az indiai Calcuttában. A három világsztár közül csak ő lett egyéniben is Európa-bajnok. Hogy Gergely Gábornak miért van hiányérzete, az is kiderül, ha velünk maradnak.

– *A sportújságírás mikor kezdett kialakulni Gergely Gábor életében?*

– Már valamikor a kezdet kezdetén, amikor gyerek voltam, megkérdezték tőlem, mi szeretnél lenni, kisfiam, akkor a legnagyobb meglepetésre azt mondtam, hogy én újságíró akarok lenni. Nagyon régen volt, voltam 12-13 éves. Arra emlékszem, hogy volt egy sztori, egy történet: ifi magyar bajnokságon odajött hozzám egy akkor nálam fiatalabb újságírótanonc, és gyűjtötte az aláírásokat a sportolóktól. Autogramokat kért már akkor, és én tudtam, hogy ki ő, és azt írtam bele az úgynevezett emlékkönyvébe, autogramos füzetébe, hogy remélem, egyszer majd én is lehetek olyan újságíró, mint amilyen valószínűleg Te leszel. Újságíró lett, tévés lett, és azóta is őrzi ezt a beírást. Nyugodtan kimondhatom, Komlósi Gáborról van szó.

– *Aki az asztaliteniszt hosszú éveken keresztül közvetítette a Magyar Televízióban. A Pongrác-telepen azért nem hiszem, hogy rögtön egy olyan ötlete támad a gyerekeknek, hogy újságíró akar lenni, vagy mivel magyarázható, hiszen azért az egy hírhedt környék, hogy mást nem mondjak, Kovács István, az olimpiai bajnok ökölvívónk is onnan származik.*

– És még nagyon sok sportoló onnan származik, rengeteg labdarúgó, de ha a régmúlta visszatekintünk, akkor „Török Béka”, Török Gyula olimpiai bajnok, ökölvívó is ott lakott. Egy darabig Sidó Ferenc asztaliteniszező világbajnok is lakott a telepen, de nagyon sok művész és atléta, igazi sportos telep volt ez a Pongrác-telep.

– *Miért volt hírhedt, ugye ezt magyarázzuk el?!*

– Ötvenes-hatvanas éveket írunk, akkor még nem a trolibuszgarázs volt a telep mellett, hanem az igazán híres Augusztá-telep, mögötte a Hős utcai telep, aztán jött a mi kis polgári telepünk, 20 házzal a Pongrác utca 9., Kis Chica-gónak nevezték, azt mondták, hogy szívesen nem jönnek oda idegenek, mert nem biztos, hogy egy-két pofonnal megússzák a látogatást, de azért ez nem egészen így volt. Ez egy jó kis közösség volt, én még ma is visszajárok a Pongrác-telepre, sőt boldog vagyok, hogy készítettek egy kis házat, gyűjteményt,

* Az Arcvonalások című rádióműsor némileg szerkesztett változata – Kossuth Rádió, 2016. április

mondhatnám úgy, és ott, a Pongrác-telepen nevelkedett idézőjeles hírességek is benne vannak, Karsai Laci válogatott labdarúgótól kezdve a szegény Papp Verán keresztül, Kossuth-díjas színművész, Kovács Kokótól kezdve rengetegen benne vagyunk ebben a kis, úgy mondom kicsi múzeumban. Nem volt ez rossz környék, csak elterjedt róla, hogy az, pedig, egyáltalán nem. Jó környék volt, mindennel felszerelve. Volt nekünk egy jó kis mozink, a Petőfi mozi, három közért, hentes, zöldséges, posta, és egy fantasztikus iskola, általános iskola, ahova jártam, ez a Salgótarjáni úti általános iskola, akkor még nem volt elnevezve senkiről, szerintem most sincs, mellette aztán későbbiekben lett a Puskás Tivadar Távközlési Szakközépiskola. Úgyhogy én azt mondom, hogy nem volt evel semmi probléma, ezzel a Pongrác-teleppel. Ráadásul nem messze, a telep végén ott volt az úgynevezett gázgyár, ami most is a Gázműveknek az egyik óriási központja, de előtte egy homokos labdarúgópálya volt, ahova kijártunk labdát szedni, felraktuk a hálót is a meccsek előtt. Kiszúrtuk a zászlókat, és akkor, mikor vége volt a mérkőzésnek, a gondnoktól kaptunk egy focilabdát, és akkor baromi módon ügyeskedtünk ott a tizenhatoson belül, mert messzebbre nem engedte elvinni a labdát, mert ki tudja, hogy visszakerült volna-e hozzá, de félre a tréfával, nagyon jó volt az egész. Ott volt mellettünk közel a kis MÁV-telep, úgy hívják, onnan egy ugrásra volt az MTK-pálya, az Előre-pálya, bal kézre a Fradi-pálya, a Ganz-Mávag-pálya...

– *Jó gyerekkora lehetett akkor Gergely Gábornak, nem unatkozott soha.*

– Életemben nem unatkoztam, nem emlékszem arra, hogy valaha unatkoztam volna, ráadásul én nyolcéves korom óta sportolok. A Központi Sportiskolában kezdtem asztaliteniszezni, délelőtt iskola, délután edzés, este tanulás, aztán iskola, aztán edzés, aztán tanulás, és ez így ment hosszú éveken keresztül, és azt mondom, hogy nekem nagyon-nagyon gazdag és nagyon csodálatos gyerekkorom volt.

– *A Pongrác-telepen a focizás vagy az asztaliteniszezés, egyszerűbben pingpongozás volt a népszerűbb sportág? Mit csináltak gyerekkorukban a leggyakrabban?*

– Fociztunk, fociztunk és fociztunk. Mindenki focizott a grundokon, aztán utána népszerű lett a pingpong is, mert hát én vagyok Magyarország első Úttörő olimpiai bajnoka pingpongban, voltam tizenegy-két éves.

– *A telepen maximum kőasztal lehetett.*

– Ennek története van, mert én megnyertem az Úttörő olimpiát, amit akkor játszottam először élő, egyenes adásban a Magyar Televízióban, én nyertem, és amikor bementem az iskolába, utána mindenki ujjal mutogatott rám, hogy ez az a Gergely, hú, ő az, hí, láttunk a televízióban... hú, és akkor én már micsoda óriási sztár lettem. Persze ez nem igaz, de úgy éreztem, hogy most engem... most már mindenki felnéz rám, és az igazsághoz tartozik, hogy akkor, amikor Gergely Gábor már serdülő válogatott lett, meg ifi válogatott lett, meg a televízióban is volt, meg írtak róla az újságok is, akkor egyszer csak azt láttuk, hogy a telep végén, a Gyöngyike utca sarkán egyszer csak elkezdtek építeni kettő vagy három kőasztalt. És utána eszméletlen mennyiségű pingpongoztak ott a srácok. Nemcsak fociztak, hanem jöttek pingpongozni is, és mindenki velem akart játszani. Hát nem a felső tízezer lakott a Pongrácon, nagyon fontos ezt kijelenteni, hogy a Pongrác-telepről annak idején ha valaki kikerült, akkor az

egyenes, becsületes emberként került ki. Mert ott nem volt mese, vagy kemény szavak lesznek, vagy rendőrség, börtön, javítóintézet, vagy normális élet. Viszont hogyha normális élet, akkor azt a Pongrácon megtanultad, hogy csak egyenesen, hogyha valamit csináltál, akkor vállald el. Ha valamit csinálsz, akkor szívvel-lélekkel csináld, tehát aki a másik utat választotta, azokból értékes emberek lettek a Pongrác-telepről is.

– Majd beszélünk a családról, a szülőkről is, de azért ugorjunk egy nagyot az időben, két évvel ezelőtt ugyanis elindította az akadémiát, asztalitenisz akadémia. Mennyivel nehezebb a mai gyerekeknek az internet világában és a különböző technikai kutyuk világában, hogy ugyanolyan lelkesedéssel, csillogó szemmel, és hát ha kell, alázattal csinálják azt, amit az edző vagy a tanító bácsi kért?

– Én azt gondoltam, amikor belevágtam ebbe, hogy sokkal könnyebb lesz. Nem akarok nagyképűnek tűnni, de arra gondoltam, hogy a Gergely név hívóerő lehet arra, hogy gyertek, gyerekek, megtanítalak benneteket pingpongozni, mert arra nagyon büszke vagyok, hogy most már durván két éve működik a kis akadémia, ez csak azért akadémia, mert most ez a divat, különben én sokkal jobban szeretném, hogyha pingpongsuli lenne. Tehát működik a Gergely Gábor Asztalitenisz Akadémia, és bizony szembesülnöm kellett azzal, hogy nagyon-nagyon nehéz megmozdítani gyerekeket. Nem is a gyerekeket kell megmozdítani, hanem a szülőket, vagy a nagyszülőket, akik még emlékeznek ránk, hogy mi annak idején milyen sikereket értünk el, és mennyi örömet szerez.

– A hetvenes években Phenjanban 1979-ben Kínát, a nagyhatalmat, a sportág őshazáját is sikerült legyőzni, még hozzá 5-1-re a döntőben, a világbajnokságon. A hetvenes években, sőt a nyolcvanas években is nagyon népszerűek voltak a férfi asztaliteniszeseink, nem beszélve persze a Sidó-korszakról, amikor aztán a világbajnokságokon számtalan aranyérmet nyertünk. Szóval ez volt akkor, és most sokkal nehezebb, mert a vb-re eljutni is majdhogynem bravúr.

– Megváltozott a világ, azt mondom, de nem akarok én most szakmázni, de azt pontosan tudom, hogy ez a sportág nagyon egyszerű sport. Ha eggyel többször visszaütöd a labdát a túloldalra, akkor te csináltad a poént. Ez olyan, hogy ha száz méteren te szaladsz át a célvonalon, akkor te nyertél, de ahhoz, hogy eggyel többször átúsd a labdát a túloldalra, rengeteget kell dolgozni. Én azt tudom, mi mennyit dolgoztunk, pontosan tudom, és tisztában vagyok vele, hogy a hat-, nyolc-, kilencórás tréningek, napi tréningek nem voltak véletlenek, félelmetesen sok munkát elvégeztünk Berczik Zoli szövetségi kapitányunk irányítása alatt, de meg is lett az eredménye.

– Nem annyira akarnak dolgozni a mai gyerekek, vagy nehezebb rávenni őket?

– Most nem a gyerekekről beszélek, hanem hirtelenében még a felnőttekről, mert a gyerekekkel magamat még nem akarom összehasonlítani, de most a mai magyar játékosokról beszélek, azt mondom, hogy ugyanolyan tehetségesegek, amilyenek mi voltunk, ugyanolyan jó szakemberek vannak, mint annak idején, lehet, hogy más módszerekkel dolgoznak, egyetlenegy dolgot hiányolok: a munkamennyiséget. Három-négy órás tréninggel legfeljebb a középmezőny alján lehet végezni, mint ahogy most legutóbb a világbajnokságon

bebizonyosodott. Amikor én elkezdtem az iskolát csinálni, akkor az első hetekben kicsit megriadtam, hogy húha, mi lesz, nem lesz gyerek. Aztán szépen kialakult egy mag, most vagyunk 25-en, nem is szabad, hogy többen legyünk, el lehet képzelni, hogy egy emberként 25 gyerekkel foglalkozom; mindig mindenki nincs ott a foglalkozáson, de 15-en mindig vannak. Azért egy edző 15 gyerekhez kicsit hűzós feladat. Azért ráadásul ez a sport olyan, hogy minden mozdulatot meg kell tanulni. Minden egyes ütés után bele kell szólnom, minden egyes ütés után korrigálnom kell, hogy ne a rosszat, a rossz mozdulatot tanulják meg, mert akkor ott már ki kell verni a rossz mozdulatot a gyerekből.

– *Az sokkal nehezebb, mint megtanítani a jót.*

– Így van. Tehát érdekes, hogy eljöttek a gyerekek, és a mag megmaradt, természetesen van cserélődés, de azt veszem észre, alig várják már, hogy edzés legyen, foglalkozás legyen. Nagyon szépen fejlődnek, de szeretném kijelenteni, hogy a kezdet kezdetén is azt mondtam, én nem versenylovakat akarok tenyészteni, hanem én a gyerekeket, az újpesti gyerekeket, és bárkit természetesen, szeretettel várok a fővárosból, bárhonnan, szeretném megmozdítani, felállítani az asztaltól, kiszedni egy picit a komputerek mellől. Az okostelefonokat nem engedem például behozni az edzésre, szeretném megmozgatni őket, hogy mocorogjanak, mert ahogy látom, a mai kisiskolásoknak, hogy is fogalmazzak, a mozgással sok-sok problémájuk van. Futni nem tudnak, nemhogy ütni. Tehát normálisan nem tudnak egy kört lefutni a teremben. Nem tudom, hogy ez miért van, valószínűleg azért, mert elkényelmesedtek.

– *Ebből mentálisan hogy lehet kikökönteni az egész társadalmat? Mert ugye azért ez társadalmi probléma is, nemcsak a kisiskolásokról beszélünk.*

– Azt gondolom, nem a napi kötelező testnevelésórákkal kell a gyerekeket megmozdítani, hanem olyan szituációkat kell teremteni, olyan lehetőségeket adni a gyerekeknek, hogy szeretettel vetkőzzenek le arra a testnevelésórára, akkor is, ha csak három van egy héten. Mert én azért azt nevelésnek tartom, hogy a kedves szülő otthonról megír egy papírt, hogy T. tanár úr vagy tanárnő, ma nem szeretném, ha Zolika levetkőzne a testnevelésórán, mert a kisujjának a bal bütyke fáj. Komolyan azt kell mondanom, hogy röhej.

A szemléleten kell változtatni, és nem egészen fönt, hanem a családoknál, a közvetlen környezetben kell változtatni, ahhoz viszont, hogy változtatni lehessen, és most mondom, össze fogom hozni a gondolatot a sporttal, az élsporttal, vagy a tömegsporttal is akár, ahhoz idoloik kellene, ahhoz jó eredmények kellene a világversenyeken, a versenyeken. Most nemcsak az asztaliteniszről beszélek. Egy sportnemzetben mindig sokkal többen kezdenek el mozogni, sportolni, lásd, annak idején, amikor Albert Flóriék voltak, vagy Puskás Öcsi bácsiék, vagy a Farkas Jancsiék, vagy akár még a Nyilasiékról is beszélhetek, hát mindenki, mindenki futballozni akart.

Amikor a Jónyer–Klampár volt, tömve voltak a pingpongtermek, folytathatnám az összes sportággal, és akkor nem megyek még külföldre. Itt van most az úszás. Nem lehet bemenni az uszodába, nem férnek el a gyerekek, mert olyan csodálatos eredményeket hoznak az úszók. Tehát azt mondom, hogy ha az a bizonyos feltétel megvan, hogy minőségi sportot lehessen csinálni, a minőségi sportból lesznek minőségi eredmények, ettől a másodperctől kezdve rengeteg gyerek fog jelentkezni, rengeteg gyerek kezd majd el sportolni, és a

nagy számok törvénye alapján, minél többször merítünk, annál több akad meg az újjaink között, és annál több kis sportolót tudunk nevelni. És még egy gondolat, egyáltalán nem szükséges az, hogy valakiből élsportoló, válogatott sportoló legyen, vagy világbajnok legyen. Számomra az a legfontosabb, és azt vallom, hogy mindenkit meg lehet mozdítani, és mindenkit meg kell mozdítani. Fel kell fogni azt, hogy ha valaki mozog, sportol elég rendszeresen, megváltozik minden körülötte. Megváltozik az étkezése, megváltozik a napi menetrendje, megváltozik az élete, az életfelfogása, és az utolsó nagy szó, sokkal egészségesebben fog élni. Elkerülnek a betegségek, és még egy lépéssel tovább megyünk, mennyivel olcsóbb egy egészséges emberrel dolgozni, mint egy állandóan betegállományban lévő embert fizetni.

– Felmerült-e, hogy kimenjen külföldre profiskodni Gergely Gábor, ez hogy alakult?

– Többször is felmerült, de annak idején más volt a rendszer, hallani sem akartak róla a sportvezetők vagy a sportvezetés, hogy valaki fiatalon is profi sportolóként keresse kenyerét, mint nyugaton. Nekem már világbajnoki címem volt, voltam 21 éves, tán igaz se volt. Calcutta után volt egy megkeresésem Németországból, 1975-ben. Akkor ugye még egyetlenegy sportoló sem volt kint profiként, hiszen Bálint Laci volt az első, akinek megadták az engedélyt, de hát jóval később. Rövidre zárva, hazajöttem, és mondtam, hogy lenne egy ilyen lehetőségem, hát a következő lépés erre az volt, hogy elvették az útlevelemet. Szóval ez volt a reakció, természetesen nem lett belőle semmi.

– Ez okozott törést? Mekkora törést okozott?

– Nem, nem, semmiféle törést nem okozott, csak az ember úgy van, van egy olyan mondás, ha nem mész el a sarokig, ha nem próbálsz meg, akkor nem tudod, mi van a sarkon túl. Mindenki mondta, hogy esélyed, sanszod sincs arra, hogy megkapd az engedélyt. Miért ne próbálnám meg? Az, hogy most ilyen idézőjeles retorzió volt, hogy elvették az útlevelemet, majdnem azt mondtam, tojok rá, hiszen két hét múlva visszaadták, mert szükség volt a válogatottban Gergely Gáborra, és ugyanúgy utazhattam tovább. Meg sem fordult a fejemben, hogy elhagyjam az országot, hogy disszidáljak, szó nincs róla. Kész, betettem a belső zsebembe, nyeltem egyet, és csináltam tovább a dolgomat.

– Pedig volt ennek folytatása, illetve, ha jól olvastam, akkor aztán még Barcelonába is kikerülhetett volna, de csak feltételes módban beszélhettünk róla.

– Igen, az egy érdekes történet, talán az fájt a legjobban, hogy már többszörös világbajnokként utolsó egyéni férfi Európa-bajnokként nem tudtam azt megvalósítani, amilyen szép lehetőség adódott nekem. Barcelonában a Club 21 megkeresett, azt tudni kell, hogy a Barcelona a labdarúgó Barcelona-csapatnak ugyanúgy a klubja, csak ez a pingpongcsapat ugyanúgy U21, akkor még 21-ig játszották a játékot. A göteborgi világbajnokság idején, '85 környékén. Igen, mert '86-ban kerültem ki kegyelemkenyéren Ausztriába, mert ez a borzasztó Challenger-katasztrófa és a Csernobil-katasztrófa, ez a '86 az emberben megmaradt. Én akkor Ausztriában játszottam. De visszatérve erre a spanyol dologra, a lényeg az, hogy én voltam a válogatottnak a csapatkapitánya, Tatán készültünk a világbajnokságra, a magyar ranglista másodikja voltam, Klampár Tibi vezette, az európai ranglistán is ott voltam, a világranglistán is jegyezték,

valamennyire ismertek, magyarul mondhatni azt, hogy biztos helyem volt a válogatottban.

– *Ugye harminckét-harminchárom éves korában történt mindez?*

– Igen. Azt akarom mondani, hogy a felkészülés utolsó előtti hetét végeztük, hazamentem péntek este Tatárról, akkor még nem volt mobiltelefon, de volt otthon telefonom, este megcsörrent, és a válogatott szövetségi kapitánya bejelentette, az elnökség úgy határozott, hogy nem utazom a világbajnokságra. És meg szeretne kérni arra, hogy a hétvégén menjek le a cuccért, mert ott lent hagyunk egy csomó szerelést, mert még volt egy hét a felkészülésből. Menjek le a cuccért – nehéz lesz kimondanom –, hogy ne gátoljam a válogatottnak a felkészülését tovább.

– *Egy Gergely Gábor?*

– Igen, egy Gergely Gábor. Így fejeződött be a válogatott-karrierem.

– *Ez túske, gondolom, mind a mai napig.*

– Ez nem túske, ez egy gerenda. Ezt én soha nem fogom elfelejteni. Megpróbáltak kompenzálni, hogy elbúcsúztattak X évre rá, de ez nem ugyanaz. De hogyha már Barcelonáról beszélünk, azért nem tudtam kikerülni Barcelonába, mert az volt megbeszélve a klubvezetéssel, hogy én a világbajnokságon, Svédországban fogom aláírni a végleges szerződést. Akkor majd elindul az ügy, és akkor kikerülök oda.

– *De hiába várták a katalánok önt.*

– Olyannyira hiába vártak, hogy nem tudtam eljutni semmiképpen Göteborgba, nem kaptam meg a kiutazási engedélyt. Természetesen biciklivel elmentem volna vagy gyalog nekiindulok, de sajnos nem kaptam meg az ún. bárcát, az állandó kilépési engedélyt a nagyházból. Így nem értem oda, és így lett füstbe ment terv a dolog.

– *A beszélgetés elején szóba hoztam egy pillanatra a családot, akkor most annyit azért áruljunk el, hogy katonatiszt volt az édesapa, és édesanyja, akiről azt nyilatkozta, hogy a legjobb barátnője volt önnek. Ezt egy kicsit magyarázzuk el!*

– Igen, édesapám katonatiszt volt annak idején még, nagyon kemény nevelést kaptunk tőle, már amennyit velünk volt, mert dolgozott reggeltől estig, estétől reggelig, már civilként utána, édesanyám pedig kőkemény erdélyi, Párajdon született, gyönyörű székely nő volt; ha apámtól a korrekt egyenességet tanultam meg, akkor édesanyámtól pedig a becsületességet. És azt, hogy a kimondott szónak súlya van, és ha kimondtál valamit, akkor annak úgy kell lennie. Ezt én megtanultam tőle, de hogy a kérdésre válaszoljak, hogy a legjobb barátnőm volt, igen. A legeslegjobb barátnőm volt. Nem létezett olyan, amit én vele ne tudtam volna megbeszélni. Ő dobta föl a labdát annak idején, amikor úgy érezte, hogy már elég értelmes vagyok: kisleány, bármi problémád van, bármi gondod van, bármi örömed van, bármit meg akarsz tudni, bármit közölni akarsz, én mindig itt vagyok. Mindig melletted vagyok, mindig meg foglak hallgatni, és mindig el fogom mondani a véleményemet. Ezzel nem igazán győzött meg, de amikor a következő félmondata az volt, hogy nem kell elfogadni, amit ő mond, csak meg kell gondolni, hogy egy felnőt, aki már sok mindent megélt, lehet, hogy másképp látja a világot. Amikor ezt kimondta, rájöttem arra, hogy nagyon sok igazságot mondott, és amikor tényleg felfogtam

magamban, hogy hú, nekem ilyen édesanyám van, akivel meg tudom beszélni azt, hogy lógtam a suliból, meg edzésen azt mondtam, hogy most iskolába kellett menni, az iskolában meg azt, hogy most edzésre kell menni, aztán meg elmentem a haverokkal cigizni a töltésoldalba, mert ugyanolyan gyerek voltam, mint bármelyik másik, akkor én ezt elmondtam az édesanyámnak. Nem kellett tartani attól, hogy felpofoz, hanem leültetett, és elmondta, miről van szó. Elmondtam neki az első szerelmem történetét, a csalódást, elmondtam neki, hogy miért van ekkora monokli a szemem alatt, amikor jöttem haza az edzésről, és belefutottam egy jobbegyenesbe.

– *Az edzésen vagy a telepen?*

– Egy frászkarikát az edzésen, jöttem hazafelé, lecsaptam egy lányt a Jóska kezéről, aztán Jóska megvárta, majd így vett elégtételt, hogy egy jobbegyenessel bezúzott. Kész. Ezt is elmondtam neki. Erre mit mondott édesanyám? Hányszor megmondtam neked, kisfiam, hogy nem a kerítés mellett jössz haza, hanem megvárod a villamost, és azzal jössz haza. Mindent meg tudtam vele beszélni, minden tanácsát elraktároztam magamban. Nem kellett mindent megfogadni, és sajnos az életem nagy tragédiája, hogy édesanyám nem élhette meg azt, hogy a kisiából világbajnok lett. Sajnos nagyon beteg volt, és nagyon korán itt hagyott.

– *Tizenkilenc évesen, vagy akörül?*

– Édesanyám ötvenéves volt. '21-ben született, én éppen érettségi után voltam. Már a BVSC-ben pingpongoztam. Édesanyám már bent volt a kórházban, és akkor utaztunk ki EK-döntőre Athénba, de akkor már mondták, hogy nincs remény. Bementem utazás előtt, és mondta: „Kisfiam, neked dolgod van! Menjél, megvárlak.” Lényeg az, hogy hazajöttünk Athénból, első utam a kórházba vezetett, megvárta. És aznap este meghalt.

– *Az ehhez hasonló drámai szituációkból, gondolom, azért erőt merített. A kudarcok inkább feldobták, vagy a mélybe sodorták?*

– Az, hogy itt édesanyámról így beszéltem, azt gondolom, az – enyém. A kudarcokból tanulni kell. Az okos ember csak a kudarcokból tanul, mert hiszen ha valaki könnyen nyer, könnyen él, hát úgy könnyű nyerni, nem? Én pozitív gondolkodású ember voltam örök életemben, mindig, mindig azt próbáltam meg, ha valami rossz ért, ha valami nem sikerült, akkor abból a miéretet hámozom ki, hogy miért nem sikerült, és abból azt próbáljam kiszedni, amit a magam javára tudok majd fordítani a kudarcból. Mert minden kudarcból tanulni lehet.

E belső egységet (az ideiglenes rovatot)
Budapest Főváros IV. Kerület, Újpest Önkormányzata
támogatta.

Horváth Ferenc
Hajrá, lilák!

avagy

Hol is volt valójában a magyarok őshazája?

Kezdetben vala Újpest
és a Megyeri út,
s evidens, hogy az ősök
az újpesti fiúk.

Mit oly régen kutatnak,
az Újpesten vala:
itt, a Megyeri úton,
itt volt az őshaza!

Már akkor is cikázott
a nagy Göröcs Titi,
egyetlen besenyő sem
volt ellenfél neki.

S szakították a hálót
Szusza nagy góljai –
az ősmagyar rivalgást
még most is hallani.

Zsengellér is, az Ábel,
már ott driblizgetett,
s mindegyik meccsén gólt lőtt,
olykor hatot-hetet.

Káprázatos cselekkel
száguldozott Bene,
hívó pogányainknak
egyik nagy istene.

Hódított akkor is már
Fazekas, a Kapa,
megnyerte meccseinket
jóformán egymaga.

Zámbó Sanyit a dákok
sem tudták tartani,
tizenegyseinket
sorban harcolta ki.

Hát még Solymosi Pixi:
hogyha kapura lőtt,
tágultak is azonnal
szlávok és besenyők.

Mikor meg táncba kezdett
Töröcsik, a Törő,
az ősmagyar lelátón
bősz lett a hangerő.

S passzolt Gyurink, a Véber,
de hogy! S ment, mint a szél –
szent lila-fehér mezben
őshazánk mezején!

Rúgta a gólokat már
Péter is, a Kabát:
sosem értek nyomába,
ha megrázta magát.

Sorolhatnánk napestig
még a sok nagy nevet,
mi elhangzott, a múltból
csupán egy kis szelet.

De menni kell a meccsre,
vár a Megyeri út:
kiszurkoljuk, hogy nyerjenek
az újpesti fiúk!

Ez a jelen, s a kezdet
is Újpesten vala:
mert a Megyeri úton,
itt volt az őshaza!

Az emlékezés szonettje

(Az Újpesti Dózsa egykori atlétái nevében)

A 131 éves UTE hajdani és mai atlétáinak

Az a bizonyos régi Megyeri úti pálya
mindörökre miénk! Az a vörös salak
lángol emlékeinkben máig, akár a mályva,
s szívünkben ott tanyázik minden volt pillanat!

Az ifjonti derű elmondhatatlan bája
világolt a lila újpesti ég alatt:
szárnyaltunk, napjainknak nem is volt tán apálya,
s mindnyájunknak gyakorta került pár ég-falat.

Futottunk, mint a szél, s vigyázva szállt a diszkosz,
a gyöngéd súlygolyó, az óvatos gerely:
volt *ott* valami tiszta, igaz, valódi, titkos.

Csoda-e, hogyha mindezt sosem feledjük el?
Varázslatos volt minden és biztatóan biztos:
szívbéli, mostanáig nem szűnő szerelem.

Fericsán Kálmán

Lila eredmények

Újpestinek lenni kétféle módon lehet, vagy itt születik az ember, és már az anyatejjel megkapja a megfelelő ismereteket, vagy 10-15 évig gyüttment valaki, és a szomszédok meg a barátok formálják harcos újpestivé. Természetesen elfogult vagyok, mert a dédapám már Újpesten dolgozott. Őt megformálták rendesen, mi pedig már az anyatejjel kaptunk mindent.

Szép az élet Újpesten. Jó itt élni, van sok probléma, amelyekt megoldhatunk, és így formáljuk egymást. Az utcán szépen nyílnak a virágok, a lámpaoszlopokon a futómuskátlikat rendszeresen gondozzák. Ahány útkereszteződést felújítanak, sehol el nem maradhat a megfelelő újítások kiépítése. A fehér botos újpesti a flaszterba épített rovátkákból kap információt, a jelzőlámpák és a hangjelek pedig eligazítják a kismamát a babakocsival, a kocogó nyugdíjast és az óvodáscsoportot az átkeléseknél, ahol rollerrel, kerékpárral, görkorsolyával zökkenésmentesen lehet áthaladni. Újpesten már néhány éve nincs kövezetlen utca.

Mielőtt a fenti tények után valóban elfogult megállapításokat tennék, beszéljünk inkább az UTE olimpikonjainak nagyszerű versenyzéséről és az újpesti vezetés eredményeiről. Ezek az adatok egy pontrendszer szerint számolhatók. A pontrendszer bírálható, de mégis konkrét. Igen, a szoros focieredményeink közben négyévente mindig felfedezzük az UTE olimpikonjait. Nagyon jó újpestinek lenni!

UTE-sportolók eredményei a 2016-os riói olimpián

Atlétika

Erdélyi Zsófia	maratoni	52.
Madarász Viktória	20 km gyaloglás	25.
Papp Krisztina	maratoni	65.
Rácz Sándor	50 km gyaloglás	feladta
Szabó Barbara	magasugrás	32.

Birkózás

Németh Zsanett	75 kg	10.
----------------	-------	-----

Kajak-kenu

Kozák Danuta	K-1 500 m	I./7 pont
	K-2 500 m	I./ 3,5 pont
	K-4 500 m	I./ 1,75 pont
Totka Sándor	K-2 200m	IV./ 1,5 pont

Sportlövészet

Péni István	50 m puska összetett	12.
	Légpuska	13.
Szabián Norbert	50 m puska fekvő	42.

Úszás

Kapás Boglárka	800 gyors	III./4 pont
	400 gyors	IV./3 pont
	4×200 gyorsváltó	VI./0,25 pont
Sztankovics Anna	200 mell	20.
	100 mell	25.
	4×100 vegyes váltó	9.
Gyurta Dániel	100 mell	17.
	200 mell	17.
Gyurta Gergely	400 vegyes	11.
	1500 gyors	19.

Vívás

Mohamed Aida	tőr egyéni	14.
--------------	------------	-----

UTE eiói olimpikonjai:	15 fő
Érmesek:	Kozák Danuta és Kapás Boglárka
Pontszerzők:	Kozák Danuta (12,25) Kapás Boglárka (7,25) Totka Sándor (1,5)

Paralimpiai eredményeink, 2016

Úszás

Adámi Zsanett	100 m hát	IV./3 pont
	50 m hát	VI./1

Vívás

Krajnyák Zsuzsanna	párbajtőr egyéni	IV./3
	tőr egyéni	III./4
	párbajtőr csapat	III./1,33
	tőr csapat	II./1,66
Dani Gyöngyi	párbajtőr csapat	III./1,33
	tőr csapat	II./1,66
	tőr egyéni	VI./1

---

18 pont

Az UTE 2016-ban utánpótlás világversenyen (Eb-n, vb-n) érmet nyert versenyzői

Németh Zsanett birkózó	U-23 Európa-bajnokság 75 kg	I.
Paiancsa Dorottya curlingező	Junior vb	III.
Bíró Bernadett curlingező	Junior vb	III.
Kalocsai Vera curlingező	Junior vb	III.
Miklai Henrietta curlingező	Junior vb	III.
Maróti Alexandra judós	Ifjúsági Eb 52 kg	II.
Pongrácz Bence judós	Ifjúsági Eb 60 kg csapatban	II.
Lucz Dóra kajakozó	U-23 vb K-1 200 méteren	I.
	K-1 500 méteren	I.
Malcsiner Eszter kajakozó	U-23 vb K-4 500 méteren	I.
Katrinecz Réka kajakozó	U-23 vb K-4 500 m	I.
Virbán Gábor ökölvívó	Ifjúsági Eb 49 kg	III.
Péni István sportlövő	Junior Eb egyéniben csapatban	I. és II. két I. hely
Füredi Rebeka taekwondós	U-21 Eb 67 kg	III.

2016-os riói olimpia egyesületi rangsor

Magyar csapat, 110 pont
(A kis kluboknál 90%-os pontosság)

1. VASAS SC.	Hosszú Katinka	26,25
	Szász Emese	7
	Szilágyi Áron	7
		40,25
<hr/>		
2. UTE	Kozák Danuta	12,25
	Kapás Boglárka	7,25
	Totka Sándor	1,5
		21
<hr/>		
3. BHSE	Imre Géza	6
	Szabó Gabriella	5,25
	Somfai Péter	1
	Boczko Gábor	1
	Molnár Péter	1,5
	Csipes Tamara	1,75
	16,5	

A három klub összesen:

77,75

4. Egri Úszó Klub	5	Cseh László
5. Cegléd	4	Ungvári Miklós, Lőrincz Viktor
Békéscsaba	4	Márton Anita
Pécs	4	Kenderesi Tamás
6. KSI	3	Mike-Vasbányai
7. FTC	2,15	Bácsi Péter
8. Olimpia Klub	2	Sidi Péter
9. Győri Vízisport	1,75	Fazekas Zúr Krisztina
10. UVSE	1,61	7 női vízil.
11. Balaton Klub, Tapolca	1	Rédli András

1 pont alattiak:

Győri Úszóklub

Kóbánya SC

Szentes

Eger

Dunaújváros

BVSC

Szolnok

OSC

0 pontosak: MTK, Paksi Atomerőmű stb. Csepel, Jövő SC, Szeged

Az eredmények beszélnek. Mindenki a mi emberünk, aki a táblázatokban található. Megérdemlik, hogy ott legyenek, mert nagyon sokat kellett tenni, alkotni és dolgozni azért, hogy bekerüljenek az eredményes sportolók és versenyzők, az olimpikonok közé. Mindenkire büszkék vagyunk.

Még további eredményeket is leírhatok: Újpest négyszer egymás után lett a „Legsportosabb Város”. A legújabb rekordunk pedig éppen kialakulóban van. A tanév megkezdése utáni első toborzások eredményeként Újpest összes sportegyesületében annyi gyerek fog sportolni, amennyit eddig még egyetlenegyszer sem mértek.

Hajrá, Újpest!

Hajrá, Magyarok!

Farkas Ágnes

A tettes ismeretlen...

70 éve halt meg Halassy Olivér

Halassy (Haltmayer) Olivér 1909. július 31-én született és 1946. szeptember 10-én halt meg Újpesten.

Az Újpesti Torna Egylet (UTE) tagja volt, 1930 és 1939 között tízszeres magyar bajnok vízilabdában. Mint úszó, 25-szörös egyéni bajnok, továbbá 2 váltó- és 9 folyami csapatbajnokságot nyert. A Balaton-bajnokságokon is kiemelkedő sikereket aratott, egyéniben és csapatban egyaránt. 1923 és 1931 között nyolcszor volt tagja az úszóválogatottnak, 1928 és 1940 között 91 alkalommal szerepelt a vízilabda-válogatottban.

Eredményei a világversenyeken

(*vízilabda*):

- olimpiai bajnok: 1932, Los Angeles,
1936, Berlin
- olimpiai ezüstérmes: 1928, Amszterdam
- Európa-bajnok: 1931, Párizs
1934, Magdeburg
1938, London

(*úszás*):

Európa-bajnok (1500 m gyorsúszás):

1931, Párizs (alig több mint egy órával a vízilabdában elért győzelem után)

Gyermekkorában – közlekedési (villamos-) baleset következtében – bal lábát bokától lefelé elveszítette. Rendkívüli akarateréje és kitartó edzésmunkái segítségével mégis korának egyik legkiemelkedőbb sportolójává vált – az egészségesek között.

A harmincas években a világ legjobb vízipólócsapatának volt a tagja. Sajnos a világháború véget vetett e nagyszerű csapat sikersorozatának.

Legendákat meséltek a rendre szorongatott helyzetben játszó Halassyról. Játékosársai a meccs hevében hangos kurjantásokkal biztatták egymást. Amikor nemzetközi mérkőzéseken a medencében egy-egy labdaátadást megelőzően felharsant az „Oli elé” kiáltás (amelynek lényege az volt, hogy a labdát Halassyhoz kell passzolni), az ellenfél csapata szinte megbénult a magyarok félelmetes, érthetetlen, dallamosan ívelő diadalordításán, amelyet általában – „Oli” jóvoltából – gól követett.

Az 1936-os berlini olimpián a döntőben a csapatok egymás elleni eredményei számítottak. A verseny igen szoros volt, az aranyérmes végül is a jobb gólarány döntötte el a magyar válogatott javára. Halassy elégedetlen volt az

eredményekkel, és – csapattársaihoz hasonlóan – rendkívül idegesen várta az események alakulását. Már arra gondolt, hogy nem is várja meg az utolsó mérkőzést, hazautazik, de önfegyelme mégis maradásra készítette. A győzelem másnapján aztán vonatra ült, hogy jó húszórás zötykölődés után, a hazaérkezését követő napon kilencedszer is megnyerje a folyamúszó magyar bajnokságot a Dunán. A Szentendrei-sziget alsó végétől a Margitsziget alsó csúcsáig tartó távon hatalmas fölényrel győzött.

Sportpályafutása befejezése után az újpesti Városházán dolgozott.

Halála körülményei máig tisztázatlanok. A hivatalos sporttörténetírás évtizedeken keresztül, jóval a rendszerváltás után is, egészen a közelmúltig többnyire három szóval intezte el a gyilkosságot: „rablótámadás áldozata lett”. Halálát követően megindult ugyan a nyomozás, de az újpestiek pontosan tudták, hogy nem lesz eredménye. Halassy Olivért ugyanis szovjet katonák rabolták ki és lőtték le. Az eset nem volt példa nélküli azokban az időkben, épp csak személyében egy ismert, közmegbecsülésnek és -szeretetnek örvendő polgár volt az áldozat. Temetése tüntetésszámba ment: számos megbecsült közéleti személy, színészek, sportolók és több ezer ember kísérté utolsó útjára. 37 éves volt.

Újpest őrzi emlékét. Egykori iskolája (ma katolikus általános iskola) falán emléktábla látható, uszodát és iskolát neveztek el róla, sírját Újpesten, a Megyeri temetőben gyakran felkeresik tisztelői.

